Ч. 28 Середа 7 (19) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників **Люд.** Ільона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Реформа виборча.

Вчера подали ми короткий зміст правительственного проекту реформи виборчої, тепер же додаємо доповненя до него.

Розділ мандатів загальної кляси виборчої в Галичинї.

1) Місто Львів з повітами судовими Львів, Щирець, Винники — 1 мандат.

2) Краків, Лїшки, Хшанів, Крешовиці, Яворжно — 1 мандат; місця виборів Краків і Хшанів.

3) Величка, Скавина, Подґуже, Добчиці, Вадовиці, Андрихів, Кальвария, Затор, Бяла, Кенти, Осьвітим, Живець, Милївка, Слемен, Мисленицї, Йорданів, Маків — 1 мандат; місця вибору: Величка, Вадовицї, Бяла, Живець, Мисленицї.

4) Новий Санч, Старий Санч, Мушина, Лиманова, Мшана долїшна, Новий Торг, Чорний Дунаєць, Коростенко, Грибів, Тяжковичі, Горлиці, Біч, Ясло, Фриштак — 1 мандат; місця вибору: Новий Санч, Лиманова, Новий Торг, Грибів, Горлицї, Ясло.

5) Бохня, Виснич, Неполомиці, Бжеско, Войнич, Радлів, Домброва, Жабно, Тарнів, Тухів, Мілєць, Радомисль — 1 мандат; місця вибору: Бохня, Бжеско, Домброва, Тарнів, Мілєць.

6) Ряшів, Тичин, Глогів, Стрижів, Ропчиці, Пільзно, Бжостек, Дембиця, Кольбушева, Соколів, Тарнобжеґ, Розвадів, Нисько, Улянів 1 мандат; місця вибору: Ряшів, Ропчиці, Пільзно, Кольбушева, Тарнобжеґ, Нисько.

7) Сянік, Буківско, Риманів — місце вибору Сянік; Коросно, Жмигород, Дукля — м. в. Коросно; Бжозів, Динів — м. в. Бжозів; Добромиль, Бірча, Устрики — м. в. Добромиль; Лїсько, Лютовиска, Балигород — м. в. Лїсько; Старемісто, Старасіль — м. в. Старе місто; — 1 мандат.

8) Ланцут, Переворск, Лежайск — м. в. Ланцут; Ярослав, Радимно, Сїнява, Порохник — м. в. Ярослав; Чесанів, Любачів — м. в. Чесанів; Яворів, Краковець — м. в. Яворів; Город, Янів — м. в. Городок; — 1 мандат.

9) Перемишль, Нижанковичі, Дубецко — м. в. Перемишль; Мостиска, Судова Вишня, — м. в. Мостиска; Рудки, Комарно — м. в. Рудки; Самбір, Лука — м. в. Самбір; Дрогобич, Мединичі, Підбуж — м. в. Дрогобич; — 1 мандат.

10) Стрий, Сколе — м. в. Стрий; Турка, Бориня — м. в. Турка; Жидачів, Николаїв, Журавно — м. в. Жидачів; Бібрка, Ходорів — м. в. Бібрка; Долина, Болехів, Рожнятів — м. в. Долина; Калуш, Войнилів — м. в. Калуш; — 1 мандат.

11) Броди, Лопатин, Залізцї — м. в. Броди; Камінка струм., Буск, Радехів — м. в. Камінка; Жовків, Мости Великі, Куликів — м. в. Жовків; Рава, Угнів, Немирів — м. в. Рава; Сокаль, Белз — м. в. Сокаль; — 1 мандат.

12) Тернопіль, Микулинцї — м. в. Тернопіль; Збараж, Нове село — м. в. Збараж; Золочів, Зборів, Олесько — м. в. Золочів; Перемишляни, Глиняни — м. в. Перемишляни; Бережани, Козова — м. в. Бережани; — 1 мандат.

13) Станіславів, Галич — м. в. Станіславів; Богородчани, Солотвина — м. в. Богородчани; Рогатин, Бурштин — м. в. Рогатин; Підгайцї, Вишнївчик — м. в. Підгайцї; Товмач, Тисьмениця, Отинїя — м. в. Товмач; Надвірна, Делятин — м. в. Надвірна; — 1 мандат.

14) Борщів, Мельниця — м. в. Борщів; Заліщики, Товсте — м. в. Заліщики; Чортків, Будзанів — м. в. Чортків; Гусятин, Копичинцї — м. в. Гусятин; Теребовля, Грималів — м. в. Теребовля; Скалат, Підволочиска — м. в. Скалат; 1 мандат.

15) Коломия, Печеніжин, Гвоздець — м. в. Коломия; Косів, Кути, Жабє — м. в. Косів; Снятин, Заболотів — м. в. Снятин; Городенка, Обертин — м. в. Городенка; Бучач, Золотий Потік, Монастириска — м. в. Бучач; — 1 мандат.

Поясненя президента міністрів.

Президент міністрів ґр. Баденї предкладаючи Палатї послів проект реформи виборчої додав до него ще слїдуючі поясненя.

Вага предмету — казав президент міністрів — нехай буде для мене оправданєм, що позволю собі сказати кілька слів, а передовсім умотивувати, длячого правительство залагоджене сеї справи уважає за пильне. Коли перед півтретя роком правительство дало почин в справі реформи виборчої, ситуация політична змінила ся відразу. Справа реформи виборчої стала ся політичною характеристикою цїлого пізнїйшого часу. Она верховодила переважно над ситуацією політичною, впливала рішаючо майже на кожду акцию політичну правительства і парляменту, та позістала в парляментї і поза ним першою справою політичною. В виду того всякі инші справи, без взгляду на

---

15)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Четвертого дня стрічаємо „Астрею“ — так звала ся ґалера — в йоньскім мори. Небо було чисте а вітер догідний. Арріюс сподївав ся стрітити фльоту, заким би ще она доплила до острова Кітери [1]), того місця, де він мав її ожидати, і длятого перебував по найбільшій части на покладї. При тім глядів він з як найбільшою увагою за всім, що дотикало єго судна, та був взагалї дуже вдоволений. Колиж сидїв на своїм кріслї в каютї, то весляр число 60 був єму все на гадцї.

— Знаєш ти того чоловіка, що он підняв ся в лавки? — спитав він наконець наставника, коли відбувала ся зміна.

— Число 60?

— Так!

Наставник подивив ся на весляря.

— Як тобі звістно, корабель лише що місяць тому назад вийшов з руки будівничого. Залога для мене так само нова, як і корабель.

— То якийсь жид! — запримітив Арріюс призадумавшись.

— Благородний Квінтус має бистре око!

— Він ще дуже молодий! — говорив Арріюс дальше.

— Але найлїпший наш весляр — відповів наставник. — Я видїв нераз, як весло в єго руках мало що на двоє не розломило ся.

— Яка у него натура?

— Він слухняний; більше не знаю нїчого. Раз прийшов він був до мене в просьбою.

— З якою?

— Просив, щоби я єго заставляв до роботи на переміну раз по правім, другий раз по лївім боцї.

— А сказав длячого?

— Казав, що люди, котрі роблять все лиш з одного боку, стають криві. А також могло би й так стати ся, що підчас бурі або якоїсь битви показала би ся нараз потреба робити з другого боку, а тогди був би він нездібний до роботи.

— Направду? То нова гадка. А що ти ще по нїм побачив?

— Він опрятнїйший, як єго товариші.

— Нїби як Римлянин — сказав на то Арріюс прихильно. — А з єго історії нe знаєш нїчого!

— Нїчогісенько!

Трибун подумав якусь хвилю а відтак пустив ся на своє місце та ще сказав:

— Коли-б я підчас зміни був на покладї, то пришли єго до мене. Нехай прийде сам один.

Може в дві години пізнїйше стояв Арріюс під корабельною хоругвою. Він був в такім настрою, як той чоловік, що виглядає якихсь важних подій, а не може нїчого вдїяти, хиба лиш чекати, в настрою, в котрім після науки фільософії розважний ум старає ся бути зовсім спокійним. Керманич сидїв на своїм місци. В тїни вітрила спало кількох із залоги, а на горі, на жердцї від вітрила, сидїв вартовий. Арріюс дивив ся на соляріюм — прилад показуючий після сонця сторони сьвіта — а коли відвернув ся, побачив весляря, що ішов до него.

Наставник назвав тебе благородним Арріюм і сказав, що така твоя воля, щоби я сюди до тебе прийшов. Ось я і приходжу.

Арріюс глянув з подивом на рослу та мушкулисту стать перед собою і єму пригадала ся арена [2]). Виступленє молодця зробило на него ще й инше враженє: голос єго бесіди вказував, що він проживав давнїйше серед ублагороднюючих впливів. Він споглядав більше цїкаво, як зухвало. Коли трибун змірив єго

---

[1]) Кітера, остров на полудни від Грециї, при вході з йоньского моря до еґейского. Кітера зачисляє ся ще до йоньских островів, хоч есть від прочих дуже віддалена. До недавна звалася она з італїяньска Черіґо.

[2]) Ареною звало ся місце в римских театрах, добре утоптане і висипане піском, де відбували ся всїлякі забави, а головно, де бороли ся з собою силачі і ґлядіятори, т. є. люди, що на приказ римских цїсарів для увеселеня народу воювали з собою мечами на житє і смерть. Ґлядіяторами ставали звичайно прості невільники, або люди, котрих Римляни підчас війни взяли в неволю.

економічне і державне їх становище зійшли на другий плян.

Нема практичної вартости обговорювати нині причини того стану. Маємо перед собою факт, з котрим мусимо упорати ся, іменно факт, що наше житє публичне позістає під впливом непорішеної справи. Не длятого, щоби заспокоїти може напір партий, не длятого, щоби давати який небудь послух погрозам і покликам, хочемо зараз приступити до реформи виборчої, але длятого, що мусить нам залежати на витвореню парляментарних відносин, конче потрібних до розсліджуваня і оцїнюваня справ державних та на усуненю з дороги всего, що полїтичну дїяльність рішаючих чинників звертає лиш в один напрям.

Головною тенденциєю руху в справі реформи виборчої, єсть у нас розширенє права виборчого; хочу отже пояснити, який під сим взглядом погляд повинен рішати. Коли в якімсь державнім органїзмі горожани мають право брати участь в управі публичними справами, то участь та стаєсь тогди функциєю публичною і єсть як правом так і обовязком. Але услівєм тої функциї єсть сьвідомість горожаньских прав і обовязків, котра не завсїгди і не у всїх клясах суспільних проявляє ся з однаковою силою; історичний досьвід показує, що така сьвідомість єсть в більшій мірі у верств людности, материяльно і інтелєктуально лїпше положених. Такій фазї розвою державного відповідає лїпше стан, при котрім лиш тїснїйші круги горожаньскі суть покликані до участи в житю публичнім; було би хибно називати який стан нарушенєм права, кривдою социяльною і т. д.

Але що обмеженя не опирають ся на якійсь засадї лиш на фактичних обставинах, для того обмеженя ті мусять щезати в міру того, як ширші верстви людности доходять до сьвідомости свого горожаньского становища. Правительство єсть отже того погляду, що розвій наших відносин публичних не дозваляє вже уважати оправданим полишати дальше теперішні обмеженя ординациї виборчої до Ради державної. Але в який спосіб розширити право виборче?

Позвольте менї признати ся до засади: полїтичні і суспільні реформи повинно навязувати ся до того, що вже єсть; старати ся треба о гармонїйне сполученє того, що історично витворило ся з тим, що єсть жаданєм теперішности. Суть дві засади, яких держано ся у нас у всїх наших законах конституцийних, а то: репрезентация інтересів і індивідуальність королевств і країв. Яке-ж єсть відношенє предложених нинї проєктів до тих двох згаданих повисше засад? Чотири ґрупи інтересів теперішного права виборчого позістають в проєктї зовсїм ненарушені, але доповняють ся утворенєм нової, загальної кляси виборчої: отже репрезентация інтересів і загальне голосованє!

Не будете жадали від мене академічного обговорюваня справи загального голосованя. Справа достаточно вже обговорена. Розходить ся лиш о вибранє точки погляду; длятого скажу в кількох словах, як глядить правительство.

Не хочемо, щоби загальне право голосованя стало ся виключною підставою виборчої системи. Противно, сполучаємо єго з услівєм, що побіч управненя виборчого, опираючого ся лиш на приналежности горожаньскій до держави буде признане і то управненє, котре має свою основу в специяльних відносинах економічних і культурних: иншими словами, що побіч репрезентаций одиниць буде можлива також репрезентация поодиноких цїлостий суспільних. Що ми ту послїдну, яко вже в теперішних ґрупах інтересів істнуючу узнали і приняли по просту до нової системи — то єсть слабою точкою нашої проґрами.

Не для того мов би то ми сумнївали ся о відповідности тої засади, але для того, що мусимо признати, що репрезентация інтересів теперішного нашого права виборчого не здїйстнює вповнї гадки репрезентациї, роздїленої після поодиноких економічних і культурних цїлостий суспільних і тому вимагає реформи. Скажу однакож отверто: Реформи тої годї в теперішнім полїтичнім і парляментарнім положеню перевести; взяти ся до неї, значилоби відложити реформу виборчу на час неозначений. Правительство не хоче того і длятого предкладає розширенє управненя виборчого, яко одинокої річи, котра в даних услівях представляє даючє здїйстнити ся найбільше управнене жаданє.

Другу засаду: індивідуальність королевств і країв видко в новій клясї виборчій в тім, що: 1) кождий край вибирає сам для себе; 2) що старано ся відношенє послів поодиноких країв до загального числа послів означити на певних, для всїх рівних підставах. Накінець полишено постанову, чи вибори мають відбувати ся безпосередно чи посередно законодавству краєвому.

Приступіть же тепер до оцїненя сего проєкту в тім самім дусї, з тою самою цїлию і з тим наміром, який присьвічував правительству при єго предложеню. В міру того, як приймете єго або відкинете, отвирають ся вже нинї вигляди найблизшої парляментарної будучности.

Перегляд полїтичний.

Деякотрі ґазети розпустили чутку, походячу нїби то з кругів парляментарних, що сеї сесиї парляментарної буде залагоджений ще лиш буджет і реформа виборча, а відтак Рада державна буде розвязана. Угоду з Угорщиною буде переводити вже новий парлямент. На то каже Fremdenblatt, що в добре поінформованих кругах о тім зовсїм нїчого не знають.

З Кобе в Япанї доносять, що Росия старає ся тихцем загорнути Корею під своє панованє. В Чемульпо вийшло на беріг 200 вояків російскої маринарки і машерують на Сеул. Король корейский утїк і криє ся в російскім посольстві, Стрия короля Тай-ван-куна арештовано і відставлено також до російского посольства. Нове мінїстерство корейске складає ся з самих ворогів Япану. Внаслїдок тої вісти настало в Япанї велике роз'яренє і припускають загально, що Росия хоче оголосити свій протекторат над Кореєю. Сесию парляментарну в Япанї продовжено о десять днїв.

В анґлїйскім парляментї заявив Курцон, що обсадженє Вірменї войсками якої небудь держави европейскої без призволеня султана, було би нарушенєм париского і берлиньского договору. Правительство анґлїйске не знає о тім нїчого, щоби чи то султан, чи якась инша держава европейска взивали Росию, щоби она заняла Вірменїю.

Новинки.

Львів дня 18 лютого 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував ведучого ґрунтові книги в Перемишли Йосифа Войтовича начальником помічних урядів при окружнім судї в Бережанах.

оком від голови до ніг, він анї трохи не змінив ся, не показав по собі анї слїду охоти до якихсь жалів. Не видко було по нїм анї якогось упору, анї відгрожуваня, лиш великий смуток. Римлянин призвав єму в души ті єго добрі прикмети і не розмавляв вже з ним як пан з невільником, але як старший з молодшим собі рівним.

— Наставник казав, що ти у него найлїпший весляр.

— Наставник ласкавий на мене!

— Довго вже служиш?

— Буде три роки.

— При веслї?

— Анї одного дня не відступив ся від него.

— Тяжка праця. Мало таких, що можуть видержати більше як рік, гинуть — а ти ще й хлопець.

— Благородний Арріюс не зважає на то, що воля додає витревалости, так, що при нїй можуть нераз і слабі то видержати, від чого сильні гинуть.

— По твоїй бесїдї видко, що ти жид.

— Мої предки давно ще перед першими Римлянами були Євреї.

— Видко, що і ти такий гордий, як твій нарід — сказав на то Арріюс, коли побачив, що весляр при послїдних словах цїлий почервонів ся.

— Гордість не проявляє ся нїколи так дуже, як тогди, коли она в кайданах.

— А з чого-ж ти такий гордий?

— З того, що я жид!

Арріюс усьміхнув ся.

— Я не був нїколи в Єрусалимі — говорив він відтак дальше; — але я чував про єрусалимских вельмож. Одного з тамошних князів я таки знав; і дїйстно, єму було хоч би королем бути! А ти з яких?

— Мушу тобі відповісти з весловоі лави: Я невільник! Але мій батько був князем Єрусалима; яко торговельник їздив він по всїх морях. Великий Август знав єго і поважав.

— Як він звав ся?

— Ітамар, з роду Гур!

Трібун здивований підняв руку.

— Ти — син Гура!

Він замовк і задумав ся, а по хвили говорив дальше:

— Яким же дїлом ти сюди дістав ся?

Юда склонив голову; грудьми єму носило. Відтак переміг свої чувства, подивив ся трібунови просто в очи і сказав:

— Мене обвжалували, що я хотїв убити прокуратора Валерия Гратуса.

— Ти?! — крикнув Арріюс здивований і аж взад поступив ся. — То ти скритоубийник? Тота історія зворушила була цїлий Рим. Я довідав ся про ню на моїм корабли коло Бодїнум.

Мовчки споглядали один на другого.

— Я гадав, що рід Гурів щез вже зовсїм із сьвіта — відозвав ся Арріюс знову.

Молодцеви насунулось на гадку множество милих споминок. Гордість єго щезла; сльози покотили ся єму по лици.

— Мати моя, мати! І ти моя мала Тирзо! Де ви? О трібуне, благородний трібуне, коли що знаєш о них — він зложив руки як до молитви — то скажи менї! Скажи менї, чи ще жиють, а коли жиють, де они і що з ними дїє ся! Молю тебе, скажи менї все! — Він приступив до Аррія так близько, що доторкнув ся руками єго плаща. — Три роки — говорив він дальше — минули від того страшного дня — три роки, о трібуне! — а кожда година була для мене віком нужди, віком бездонної пропасти; я не мав нїякої пільги хиба лиш роботу, і за весь той час я до нїкого і словечком не відозвав ся. Коби то чоловік міг так про все забути, як всї про него забувають! Коби то не стояла менї перед очима та хвиля, коли моя мати впослїдне подивила ся на мене, коли повели мою сестру! Я чув вже, як віяло пошестию і як тряс ся корабель підчас битви; чув як завивала буря — і сьміяв ся, підчас коли другі молили ся, бо смерть здавала ся менї спасением. При кождім руху весла старав ся я забути на ту хвилю. Скажи менї, що они вже не жиють, бо доки я для них страчений, не можуть они бути щасливі. В ночи здавало ся менї, що чую, як они кличуть, що виджу, як они йдуть по морю. Нема нїчого в сьвітї щирійшого, як любов матери! А Тирза — віддих еї був як запах цьвітки! Она була наймолодшою галузкою пальми — така сьвіжа, така нїжна, така люба і красна! Она була сонцем мого житя! Єї голос, еї хід був нїби музикою! А то моя рука привела еї до нещастя! Я....

— Признаєш ся до вини? — спитав Арріюс строго.

На то питанє Бен Гур так нараз змінив ся, що здавало ся, як би стало ся якесь чудо. Голос єго став острійший, руки єму затиснули ся, кожда жилка в нїм дрожала, а очи сьвітили ся мов огнем.

— Ти чув про Бога моїх отцїв, про все-

— **Почетне горожаньство.** Рада міста Рогатина ухвалила надати почетне горожаньство п. Брон. Вайдовичеви ц. к. старості в Рогатині і п. Ігн. Фідо ц. к. радникови суду краевого в Перемишли, а бувшому начальникови суду в Рогатині.

— **Зміна властителя.** Маетність Стрільче коло Печеніжина, власність маси спадкової по Тавбі Баран купив Ем. Бавман, посесор з Буковини. — Маетність Пустомити з Волицею і Людвиківкою перейшла на власність дра Володислава Ґарапьского. — Село Переводів, в сокальскім повіті, купила п. Єл. Крижановска від п. Кар. Крижановского за суму 195.000 зр.

— **Посьвящене церкви** відбуло ся дня 6 с. м. в Вишнівчику, селі перемишляньского повіта. Чину посьвяченя довершив о. Ал. Танчаковский, декан нараївский, при участи 22 сьвящеників, охрестної інтеліґенциї і тисяча народу, прибувшого процесионально з подальших сторін. Церков побудована з твердого материялу в стилю византийскім при невтомимих заходах місцевого пароха о. Степанова, котрий доложив богато трудів, щоби діло намірене з своїми парохіянами довести до кінця, хоч тисячні перешкоди треба було поборювати. Прибувших гостий гостив в своїм домі о. Степанів, а весела забава при звуках рускої пісні протяглась до рана.

— **О наших еміґрантах** надходять щораз нові, а все невідрадні вісти. Нарід не хотячи послухати добрих рад прихильних єму людий ані не даючи ся здержати властям, рве ся і виїздить на осліп з краю без карт корабельних і без гроший на подорож морем, думаючи, що „шіфкарти“ упадуть їм по дорозі з неба... Тимчасом на австрийско-італіяньскій границі здержують їх і мусять відсилати назад до Галичини. З Ґориції одержала N. fr. Presse телеґраму, що там знаходить ся теперь кілька сот душ наших еміґрантів задержаних на границі. Ґорицийскі власти заходять ся вислати їх до Галичини, але многі еміґранти опирають ся тому всіми силами, не хотять вертати до краю. Остаточно будуть мусіли вернути і то може причинить ся до ослабленя горячки еміґрацийної, коли люди побачать, що таки не можна дістати ся до бразилійского „раю“ і що з дороги завертають.

— **На кару смерти** засудив трибунал краківский шевця Станислава Климу за убийство свого шурина.

— **Самоубийство.** Селянин з Лучки коло Микулинець в тернопільскім повіті, завернений з Відня, куди виїхав хотячи виемігрувати до Бразилії — стративши всьо що мав — повісив ся з розпуки. Самоубийник мав 40 літ, був жонатий і отець родини.

— **Доля сироти.** В Замарстинові під Львовом мешкав кравець Йосиф Вайс. Єго дочка по першій жінці Мария Шрайбер есть замужна і мешкае у Львові, а син 8-літний хлопець мешкав при вітци на Замарстинові. Перед кількома тиждними зник Вайс з Замарстинова, а его друга жінка вигнала дитину з дому. Хлопець волочив ся по селі, аж громада відставила его львівскій полїциї, щоби тота віднайшла хлопцевих свояків. Замужна сестра не хотїла приймити хлопця до свого дому, бо — як казала — не мае его за що удержати, а мачоха доказуе знов, що она не мае ніякого обовязку кормити пасерба. Так отже хлопець і дальше лишив ся сам, без ніякої опіки.

— **Отверезене села.** Село Осталовичі в повіті перемишляньскім, котре знане було з упадку морального, приступило в більшости до братства тверезости. Заслугою сего есть невтомима праця о. Гаранюка, місцевого душпастиря. Щоби цілковито скинути кайдани тьми, задумують громадяни заложити шпихлїр громадский і читальню. Щасть Боже!

— **Також вистава.** В Могилеві на российскім Поділю появило ся сими днями на рогах улиць таке оповіщене: „Вистава. Дня 23 лютого в Мурафі, в повіті ямпільскім, відбуде ся вистава 50 крадених коний, упрятів і повозів, відібраних від членів шайки конокрадів з Ямполя“.

— **Силувана любов.** Наочний сьвідок описуе в одній польскій ґазеті таку пригоду, що сьвідчить о великій ще темиоті у нашого народу. В селї Лосячи честний і порядний парубок Іван З. не хотїв побирати ся з дївчиною Теклею Ґ., бо була і бридка і не конче добре вела ся. Щоби сю справу полагодити зібрала ся рада громадска з війтом і заявила насильно спровадженому Іванови, що коли він не згодить ся на вінчане з Теклею і не поїде зараз на другий день з нею до церкви, то піде до арешту, а одинокий морґ его поля заставить громада на 10 літ за кошти. Коли парубок боронив ся, що „на миловане нема силуваня“, відозвав ся війт: „Я так хочу і кажу“ і гнеть двох полїциянтів вхопило переляканого парубка та замкнули его в зимнім, темнім арешті. Коли так бідний Іван сидить в темници і роздумуе над своєю долею, чуе нараз, що хтось пукае до дверий. Побожному Іванови прийшли зараз на гадку з сьв. письма: пута, віконце, ангел, чудесне увільнене з вязниції і т. ин., отже з сильною вірою в серци приступае до дверий і питае: „Хто там?“ — „То я“ — „Та я твоя Теклюня“. Ну Іване хочеш мене? — „Ні, не хочу, іди собі!“ — „Ну то сиди до вечера, вже мене більше не побачиш!“ — Але за чверть години відозвало ся знов пукане і повторила ся така сама розмова між Іваном а Теклюнею, тілько, що тепер загрозила она паробкови, що ґрунт вже певне найме жид Рогач. Аж десь по трех годинах удало ся Іванови утечи з арешту і він задиханий та перепуджений прибіг до того сьвідка, що описав ту пригоду та став его просити о раду і поміч. Запевнений і пересьвідчений, що его неправно замкнули трохи успокоїв ся, але війтові грізні слова, кара в арешті та загроза, що морґ буде винайменний так его приголомшили, що відходячи попращав ся тими словами: „Га, нема ратунку, мушу Теклю взяти, бо инакше громада возьме морґ на кошти!“ — Дописуватель не додае, чи дїстно взяв Теклю, чи може опер ся силуваній любови.

— **Крах банку.** З Берлина доносять, що там викликало великий розголос і занепокоене нагле увязнене директора банку реньско-вестфальского Германа Фрідмана, бо то арештоване уважають в берлиньских біржевих кругах за заповідь банкротства банку. Крах того банку довів би до руїни широкі круги капіталїстів, бо в Німеччині есть множество підприемств, котрі повстали при помочи того банку, або суть від него зависимі, як на пр. почдамска зелїзниця, велике берлиньске товариство омнїбусове, нове товариство осьвітлюваня ґазового, нова берлиньска фабрика електричних уряджень, скляні гути Йордана і т. ин., а всї ті заведеня великі і зі значними капіталами. Банк обертав величезним капіталом 300 мілїонів марок. — Директора Фрідмана арештовано під закидом фальшованя документів і обманьства на суму 200 тисячів марок. Здаеть ся, що Фрідман вже від давна надіяв ся краху, бо жінку з дїтьми виправив до Відня, а сам випровадив ся з свого мешканя і мешкав в берлиньских готелях.

— **Померли:** Наталїя Ольга Скоморовска, дочка дра Ів. Скоморовского в Кутах, дня 13 с.м.; — др. Іван Гронеґ-Паздера, бувший професор права і ректор львівского університету, у Львові, в 84-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 18 лютого. Перше читане проекту реформи виборчої відбуде ся в четвер.

Відень 18 лютого. Приїхали тут канцлер німецкий кн. Гогенльоге з женою і кн. Филипом Ернестом, а з Софії ґен. Ґоленїщев-Кутусов.

Рим 18 лютого. Переговори Менелика з ґен. Баратіері'м розбили ся. Баратіері домагав ся протекторату над Абесинією, на що Менелик не пристав.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідае: Адам Ирховецкий.

могучого Єгову — сказав він. — Отже на его всемогучість, на его вічну правду, на ту любов, яку він споконвіку обявляв Ізраїлеви, кляну ся тобі, що я невинний!

Трібун був очевидно зворушений.

— О благородний Гимлянине — говорив Бен Гур дальше — повір мені хоч трохи! Спошли хоч один промінь сьвітла в мою темноту, що з кождим днем стае більша!

Арріюс обернув ся і став ходити по покладі.

— А тобі не призволили на слїдство? — спитав він нараз пристанувши.

— Ні!

Римлянин видивив ся здивований.

— Не було слїдства? Не питали сьвідків? Хто тебе судив?

Читатель нехай собі тут пригадае, що Римляни як-раз в часї свого упадку дуже уважали на то, щоби все діяло ся після закона

— Звязали мене і завели до якоїсь комірчини в башті. Я не видів нікого; ніхто не говорив зі мною. На другий день відвели мене вояки на побереже і в тої пори я — невільником на ґалері.

— Які-ж би ти був міг поставити докази своеї невинности?

— Я був хлопцем, за молодим, щоби стати скритоубийником. Коли-б я був дійстно хотів его убити, то не було там ані місце до того, ані пора. Він їхав посеред леґії, а то було в білий день; я по довершенім злочині не міг втечи. Я належав до людий прихильних Римлянам; мій тато відзначив ся в цїсарскій службі; ми могли стратити великий маеток. Мені самому, моїй матери і моїй сестрі грозила нехибна погибель. Я не мав ніякої причини до ненависти — противно, хоч би нагода була й як догідна, я не міг би був допустити ся такого злочину зі взгляду на майно, житє, родину, совість і закон, що для кождого правдивого Ізраїлитянина есть розкошею житя. Я був при здоровім розумі; лїпше було померти, як виставити ся на таку ганьбу, а мені видить ся, що це й тепер було би лїпше померти.

— Хто був при тобі, коли камінь полетів?

— Я був на криші нашого дому. Коло мене була Тирза — щира душа. Ми нахилили ся обое поза примурок, щоби видїти, як буде переходити леґія. То було того дня, коли приїхав прокуратор. Я гадав, що я его убив; ох, який же страх взяв мене!

— Де-ж була твоя мати?

— На долині в своїй комнатї.

— Що стало ся з нею?

Бен Гур аж руки затиснув. Віддиху єму не ставало.

— Не знаю; я видів лиш, як єї поволїкли; більше не знаю нічого. Вигнали з хати все, що жило, навіть німу худобину, і запечатали браму. Видко, хотїли, щоби ми вже ніколи туди назад не вернули ся. Ох, коби я знав, де они; они таки вже зовсїм не були виновати! Ще лиш одно слово! Я готов простити — але вибачай, благородний трібуне, що я, невільник, говорю о прощеню; я до кінця житя прикований до весла!

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.